

Hát igen, ez az élet, vasárnapi ebéd!
Meglelte asztal mellett mindenki a helyét.
Mindenki eszik, és a szomszédjával cseveg.
Megsúgja, mi fáj neki, és hogy mi fáj neked.
Mindenkinek emésztése gyöngé kicsit,
és pontosan nem is tudja, mit is eszik.
Lassan-lassan neve sincs már, úgy forog a világ,
mindenki ősi rutinból azért csak rág, rág, rág, rág...

Mától már tudom mi az; élet helyett halál,
mostantól tudom, mi az, ha valaki csinál de nem csinál.
Mától már enni fogok, mert minden csak eszik,
és, ha már érte jöttek, lehajtja a fejét.
És mindenki emésztése gyöngé kicsit,
és pontosan nem is tudja, hova viszik.
Lassan-lassan neve sincs már, úgy forog a világ,
ám öröklött rutin miatt mindenki rág.

Mától már ez az élet, vasárnapi ebéd,
mindenki szalvétával takarja a sebét.
Mindenki minden tálból merít, amíg szabad,
fogdosódás, rugdalózás folyik asztal alatt,
s ha valaki tósztot mond, az tapsot arat,
és mindenki mindenkivel rokon marad.
Néha-néha folynak még az örökségi viták,
ám öröklött rutin miatt mindenki rág.

Jaj-jaj, ez az élet, vasárnapi halál,
mindenki a táljában talál, amit talál.
Mindenki kapja, amit ma még kapni lehet,
és talál emberfejet, s mindig munka helyett.
Mától e nép neve vasárnapi,
és mától saját nevét meg is eszi.
Mától e nép neve vasárnapi nép,
Mától már ez az élet: úgy van, ebéd!